

Vec C-137/19

Návrh na začatie prejudiciálneho konania

Dátum podania:

20. február 2019

Vnútroštátny súd:

Conseil d'État

Dátum rozhodnutia vnútroštátneho súdu:

31. január 2019

Navrhovateľ v konaní o kasačnom opravnom prostriedku:

B. M. O.

Odporca v konaní o kasačnom opravnom prostriedku:

État belge

PRACOVNÝ DOKUMENT

**CONSEIL D'ÉTAT, SECTION DU CONTENTIEUX ADMINISTRATIF
(Štátna rada, Belgicko, sekcia pre správne sporové veci)**

[omissis]

[omissis]

[omissis]

[omissis] [administratívne údaje]

I. Predmet opravného prostriedku

1. Návrhom podaným 8. marca 2018 sa B. M. O. domáha zrušenia rozsudku [omissis] z 31. januára 2018, ktorý vydala Conseil du contentieux des étrangers (Rada pre cudzinecké spory, Belgicko) vo veci 154.068/III.

[omissis]

2. [omissis]

[omissis]

3. [omissis] [Procesné údaje]

IV. Fakty relevantné pre preskúmanie danej veci

4. Z konštatovaní obsiahnutých v napadnutom rozsudku vyplýva, že v reakcii na druhú žiadosť o vízum na účel zlúčenia rodiny, ktorú podal navrhovateľ 9. decembra 2013 na Veľvyslanectve Belgicka v Dakare, odporca 25. marca 2014 túto žiadosť zamietol na základe článku 10b ods. 3 loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers (zákon z 15. decembra 1980 o vstupe na územie, pobyte, usadení sa a vyhostení cudzincov), v znení platnom v tom čase, z dôvodu, že príslušný cudzinec použil nepravdivé alebo zavádzajúce informácie, resp. falošné alebo pozmenené dokumenty, resp. spáchal podvod alebo použil akékoľvek iné nezákonné prostriedky majúce rozhodujúci vplyv na to, aby získal povolenie na pobyt na viac ako tri mesiace, o ktoré požiadal, pričom jeho žiadosť sa zakladala na rodnom liste, v ktorom sa uvádza, že navrhovateľ sa narodil 20. januára 1996, hoci jeho otec pri podávaní jeho žiadosti o azyl v Belgicku uviedol, že sa narodil 20. januára 1994.

Napadnutým rozsudkom sa zamietol návrh na odklad výkonu rozhodnutia a žaloba o neplatnosť tohto rozhodnutia z dôvodu nepreukázania dostatku záujmu na uvedenom návrhu a žalobe, a rozhodlo sa, že aj keby sa uznalo, že navrhovateľ sa narodil 20. januára 1996, ako to sám tvrdí vo svojej žalobe, v prípade zrušenia

rozhodnutia by odporca, ktorý by bol povinný znovu rozhodnúť o žiadosti o vízum, mohol túto žiadosť jedine zamietnuť ako neprípustnú, lebo navrhovateľ už dovŕšil vek osemnásť rokov, takže „už nespĺňa podmienky stanovené v ustanoveniach, ktorých uplatnenia sa domáha“.

V. O kasačnom dôvode

Tvrdenie navrhovateľa

5. Navrhovateľ uvádza jediný kasačný dôvod založený na zjavne nesprávnom právnom posúdení a porušení článku 10 ods. 1 bodu 4 a článkov 12a, 39/2, 39/56 a 39/65 zákona z 15. decembra 1980 o vstupe na územie, pobyte, usadení sa a vyhostení cudzincov, [omissis], článkov 6, 8 a 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, článku 47 Charty základných práv Európskej únie, článkov 4, 5 a 8 smernice Rady 2003/86/ES z 22. septembra 2003 o práve na zlúčenie rodiny, zásady rovnosti zaobchádzania [omissis], najlepších záujmov dieťaťa [omissis] a zásady právnej istoty.
6. V prvej časti dôvodu navrhovateľ vytýka napadnutému rozsudku nedostatok odôvodnenia vzhľadom na to, že prvostupňový súd prijal posúdenie odporcom, pričom prejudikoval, že odporca by mohol rozhodnúť v prípade zrušenia napadnutého aktu. Tvrdí, že na určenie, či jeho záujem na konaní pretrváva, sa mala vyriešiť otázka, ku ktorému dňu sa má posúdiť, či spĺňa podmienky týkajúce sa veku, stanovené v článku 10 zákona z 15. decembra 1980, a snaží sa preukázať, že na rozdiel od toho, ako sa rozhodlo v rozsudku, uvedené podmienky musia byť splnené v čase podania žiadosti.

Navrhovateľ tvrdí, že odporca zjavne usúdil, že mu prináleží rozhodnúť po vecnej stránke podľa situácie existujúcej v deň podania jeho žiadosti o povolenie na pobyt, pretože v deň vydania pôvodne napadnutého aktu bol už plnoletý, pričom však rozhodnutie o zamietnutí jeho žiadosti nebolo odôvodnené touto skutočnosťou a odporca neuviedol pred správnym súdom tvrdenie založené na nedostatku záujmu. Pripomína, že v prípade zrušenia rozhodnutia začne orgán povinnému znova rozhodnúť o žiadosti plynúť nová lehota, rovnako dlhá ako lehota, ktorá mu bola pôvodne poskytnutá, takže „zrušenie rozhodnutia so spätnou platnosťou so sebou prináša tiež nezohľadnenie času, ktorý uplynul“, a že sa domnieva, že to opodstatnene nemôže byť inak, ani pokiaľ ide o vek cudzinca žiadajúceho o povolenie na pobyt, „a najmä vzhľadom na to, že z tohto veku vyplýva konkrétne právo na pobyt“, ako je to v prejednávanej veci, lebo v čase podania svojej žiadosti o povolenie na pobyt mal menej ako osemnásť rokov.

Odvoláva sa na rozhodnutie Rady pre cudzinecké spory [omissis] z 25. februára 2010 a zdôrazňuje, že „so zreteľom na kategórie cudzincov uvedené v článku 10 zákona, ktoré majú právo na pobyt v Belgicku a ktorým bolo toto právo priznané v rámci konania podľa článku 12a zákona z 15. decembra 1980, sa možno domnievať, že priznanie tohto práva má deklaratórnu povahu, a kvôli tejto deklaratórnej povahe musia byť stanovené podmienky splnené v čase podania

žiadosti o priznanie práva na pobyt, a nie až v čase prijatia rozhodnutia o priznaní tohto práva, pokiaľ však nejde o podmienky, ktoré môžu závisieť od vôle žiadateľa alebo garanta, čo nie je prípad minimálnej alebo maximálnej vekovej hranice..., lebo inak by priznanie práva na pobyt bolo nepredvídateľnou okolnosťou, lebo by záviselo od dobrej vôle správneho orgánu a rýchlosti rozhodnutia o žiadosti“.

7. Navrhovateľ je isto oboznámený s rozsudkom Conseil d'État (Štátna rada) [*omissis*] z 18. októbra 2016, ktorým sa rozhodlo, že podmienka týkajúca sa veku, stanovená v článku 10 ods. 1 pododseku 1 bode 4 uvedeného zákona, sa musí posúdiť „v čase, kedy správny orgán rozhoduje“ z dôvodu, že „neexistuje žiadna nepredvídateľná udalosť“. Článok 5 ods. 4 smernice 2003/86 poskytuje členským štátom lehotu na prijatie rozhodnutia, ktorá je cudzincom žiadajúcim o zlúčenie rodiny známa. Žiadatelia teda musia požiadať o povolenie na pobyt v dostatočnom časovom predstihu tak, aby až do uplynutia lehoty boli maloletí, a teda mali právo na zlúčenie rodiny“, avšak navrhovateľ kritizuje tento prístup, pri ktorom sa zohľadňuje len poskytnutá lehota na rozhodnutie o žiadosti na pobyt na základe článku 10 zákona, zatiaľ čo posúdenie prípustnosti žiadosti nepodlieha žiadnej záväznej lehote, takže skutočne môže nastať nepredvídateľná udalosť a „právo na zlúčenie rodiny môže teda závisieť iba od rýchlosti rozhodovania správneho orgánu“. Navrhovateľ dodáva, že stanovisko Conseil d'État (Štátna rada) je nezlučiteľné „so zásadami, ktoré zamýšľa chrániť európsky normotvorca“, ktorý pri výklade odseku 1 písm. c) v spojení s odsekom 6 článku 4 uvedenej smernice 2003/86/ES „zamýšľal stanoviť, aby sa preskúmanie splnenia vekového kritéria maloletých detí uskutočnilo v čase podania žiadosti o povolenie na pobyt“.
8. Navrhovateľ sa ďalej odvoláva na rozsudky Súdneho dvora Európskej únie zo 17. júla 2014 vo veci *Marjan Noorzia/Rakúsko* (C-338/13) a z 12. apríla 2018 vo veci *A a S/Holandsko* (C-550/16) týkajúce sa „časového rámca vekového kritéria v prípade manželov, ktorí sú žiadateľmi o zlúčenie rodiny“, a existencie, resp. neexistencie postavenia maloletého“, ktoré sa vyžaduje na priznanie práva na zlúčenie rodiny „štátneho príslušníka tretej krajiny alebo osoby bez štátnej príslušnosti, ktorý bol v čase vstupu na územie členského štátu a podania žiadosti o azyl v tomto štáte mladší ako osemnásť rokov, avšak počas konania o azyle dosiahol plnoletosť a následne mu bolo priznané postavenie utečenca“, aby zdôraznil snahu Súdneho dvora zabezpečiť „efektivitu práva Únie“, dodržiavať zásady rovnosti zaobchádzania a právnej istoty, „zohľadniť najlepšie záujmy dieťaťa, ktoré sú v súvislosti so zlúčením rodiny prvoradé, a zabrániť tomu, aby rozhodovanie o žiadostiach o zlúčenie rodiny mohlo závisieť len od rýchlosti rozhodovania správneho orgánu“.
9. Navrhovateľ uvádza, že „požadovať, aby podmienka neploletosti bola splnená tak v čase podania žiadosti o povolenie na pobyt, ako aj v čase, kedy správny orgán rozhoduje o žiadosti, znamená a *contrario* od oboch rozsudkov Súdneho dvora a návrhov generálneho advokáta... podmieniť úspech žiadosti okolnosťami týkajúcimi sa správneho orgánu, a nie žiadateľa, čím sa porušujú tri vyššie uvedené zásady, ale tiež zásada ochrany najlepších záujmov dieťaťa“, že

„pridržiavať sa vyššie uvedeného rozsudku [Conseil d'État (Štátna rada)] by znamenalo, že dieťa by muselo podať žiadosť o zlúčenie rodiny nie deväť mesiacov pred dosiahnutím plnoletosti, ale pätnásť mesiacov (lebo deväťmesačná lehota sa môže na základe článku 12a ods. 2 pododseku 5 zákona dvakrát predĺžiť), alebo dokonca... osemnásť mesiacov alebo viac (pričom deväťmesačná lehota začne plynúť až vtedy, keď je žiadosť prípustná a potvrdí sa prijatie všetkých dokumentov podľa článku 12a ods. 2 pododseku 2 už citovaného zákona), že „ak by rovnako ako v prejednávanej veci rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o zlúčenie rodiny muselo byť predmetom žaloby podanej na Conseil du contentieux des étrangers (Rada pre cudzinecké spory), dieťa by podstupovalo vážne riziko straty svojho záujmu na konaní ešte pred tým, ako by súd rozhodol o zákonnosti prijatého rozhodnutia“, že „v prípade zrušenia rozhodnutia by odporca opäť mohol hrať o čas, takže právo na zlúčenie rodiny by dieťaťu nikdy nebolo priznané“ a že „vzhľadom na predchádzajúce úvahy rozsudok [Conseil d'État (Štátna rada)] [omissis] z 18. 10. 2016 nemožno vykladať tak, že všeobecne vyžaduje, aby podmienka neploletosti stanovená v článku 10 ods. 1 pododseku 4 zákona musela byť splnená tak v čase žiadosti o povolenie na pobyt, ako aj v čase, kedy správny orgán rozhodne, *in fine*, o dôvodnosti tejto žiadosti.

10. [omissis] [Návrh prejudiciálnych otázok predložený navrhovateľom]
11. V druhej časti kasačného dôvodu navrhovateľ tiež namieta nedostatočné odôvodnenie rozsudku a *quo*, keď záujem navrhovateľa na konaní bolo možné založiť na jeho príbuzenskom vzťahu s jeho otcom, ktorý mal priznané právo na povolenie na pobyt v Belgicku, „pričom tento nepriamy záujem súd a *quo* nepreskúmal“.

Navrhovateľ v podstate tvrdí, že pôvodne napadnutý správny akt „spochybňuje len príbuzenský vzťah, ktorý ho spája s jeho otcom a dátum narodenia uvedený v predložených dokumentoch“, že návrh na odklad výkonu a žaloba o neplatnosť rozhodnutia majú preukázať, že tak príbuzenský vzťah, ako aj uvádzaný vek sú v skutočnosti preukázané v spise a že prvostupňový súd sa mal venovať otázke nepriameho aktuálneho záujmu, t. j. výhode, akú mohol mať navrhovateľ zo zrušenia rozhodnutia, pokiaľ ide o uznanie jeho príbuzenského vzťahu, na ktorý sa môže odvolať v rámci svojej novej žiadosti o povolenie na pobyt, hoci podanej na inom právnom základe. Navrhovateľ zdôrazňuje tiež svoj morálny záujem na zrušení aktu, ktorý mu spôsobuje ujmu.

Tvrdenie odporcu

12. Odporca sa domnieva, že kasačný dôvod je neprípustný v rozsahu, v akom sa zakladá na porušení článku 10 ods. 1 pododseku 4, článkov 12a, 39/2, 39/56 a 39/65 zákona z 15. decembra 1980, článku 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, článku 47 Charty základných práv Európskej únie a článkov 10 a 11 Ústavy, lebo sa nepreukázalo, v čom prvostupňový súd porušil tieto ustanovenia, že je tiež neprípustný v rozsahu, v akom sa zakladá na porušení článkov 5 a 8 už citovanej smernice 2003/86/ES, lebo sa nepreukázalo, že tieto

ustanovenia neboli správne transponované do vnútroštátneho práva alebo majú priamy vplyv, a v rozsahu, v akom je založený na porušení zásady právnej istoty, ktorá sa vzťahuje len na akty orgánov výkonnej moci.

13. O prvej časti dôvodu odporca tvrdí, že podľa napadnutého rozsudku sa navrhovateľ obmedzil na to, že sa „odvolal na posúdenie prvostupňovým súdom“, že na to, aby mu bolo uznané zachovanie záujmu na konaní, nikdy netvrdil, že podmienka stanovená v článku 10 ods. 1 pododseku 1 bode 4 zákona z 15. decembra 1980 sa mala posúdiť v čase podania žiadosti o vízum, a že námietky vznesené pred súdom vyššieho stupňa, ktoré sa netýkajú verejného poriadku, sú teda nové, takže kasačný dôvod je vo svojej prvej časti neprípustný. Odporca poznamenáva, že posúdenie zachovania záujmu na žalobe je záležitosťou nezávislého posúdenia prvostupňového súdom a Conseil d'État (Štátna rada) ho nemôže spochybniť, že okolnosť, že neuplatnil tvrdenie nedostatku záujmu na konaní pred Radou pre cudzinecké spory je irelevantná, lebo otázka záujmu na návrhu a žalobe patrí do oblasti verejného poriadku, a že nemožno tvrdiť, že súhlasil s tvrdením, podľa ktorého sa podmienka veku musí posudzovať v čase podania žiadosti, keďže sa v napadnutom správnom akte výslovne uvádza, že skutkové okolnosti dokazujú vedomú snahu obísť právne predpisy“, ktoré neumožňujú zlúčenie rodiny v prípade detí starších ako 18 rokov“.
14. Odporca pripomína znenie článku 10 ods. 1 pododsek 1 bod 4 vyššie uvedeného zákona z 15. decembra 1980 a tvrdí, že prvostupňový súd nijako neprejudikuje rozhodnutie, ktoré by mohol prijať príslušný orgán, ani jeho rozhodnutie nenahrádza, ale iba konštatuje, že jedna zo zákonných podmienok na získanie požadovaného práva nie je splnená a správne usúdil nedostatok záujmu na návrhu a žalobe, lebo daný orgán je povinný uplatňovať právne predpisy, ktoré sú platné v čase, kedy prijíma rozhodnutie a nemôže prijať rozhodnutie *contra legem*, a že zákon je jasný a stanovuje, že je nevyhnutné, aby slobodné dieťa garanta, ktorý má povolenie na pobyt, „prišlo žiť“ s ním skôr, ako dosiahne vek osemnásť rokov a „nie aby podalo návrh na začatie konania pred dovŕšením osemnásť rokov“. Odvoláva sa na judikatúru Conseil d'État (Štátna rada) a zdôrazňuje, že „ak aj dotknuté právo existovalo už pred tým, ako bolo priznané, možno ho priznať len za predpokladu, že cudzinec je stále nositeľom tohto práva“ a že „ak aj splnil zákonom stanovené podmienky, ale už ich nespĺňa, [daný orgán] mu nemôže priznať právo, ktoré zákon už cudzincom nepriznáva“. Odporca tvrdí, že pokiaľ ide o prvú časť žalobného dôvodu, nie je potrebné položiť Súdnemu dvoru Európskej únie žiadne prejudiciálne otázky.
15. K druhej časti kasačného dôvodu odporca uviedol, že konštatujúc nedostatok záujmu na návrhu a žalobe, prvostupňový súd nemusel rozhodovať o vecnej stránke tvrdení odporcu a venovať im čisto hypotetickú pozornosť, že iba všeobecné súdy majú právomoc rozhodovať spory, ktoré vznikli v súvislosti s odmietnutím uplatniť zahraničný akt zo strany príslušného orgánu a že navyše ide o nové tvrdenie.

Rozhodnutie Conseil d'État (Štátna rada)

Rozhodné právo

16. Opravný prostriedok, ktorý podal navrhovateľ na Conseil du contentieux des étrangers (Rada pre cudzinecké spory), smeroval proti rozhodnutiu o zamietnutí víza na účel zlúčenia, o ktoré sa žiadalo na základe článku 10 ods. 1 pododsek 1 bod 4 zákona z 15. decembra 1980 o vstupe na územie, pobyte, usadení sa a vyhostení cudzincov, v znení uplatniteľnom v prejednávanej veci, ktorý znie takto:

„Článok 10 ods. 1. S výhradou ustanovení článkov 9 a 12 sa umožnilo zdržiavať sa v Belgickom kráľovstve viac ako tri mesiace:

...

4. nasledujúcim rodinným príslušníkom cudzinca, ktorému sa pred najmenej dvanástimi mesiacmi umožnilo alebo povolilo zdržiavať sa v Belgickom kráľovstve neobmedzený čas, alebo ktorému sa pred najmenej pred dvanástimi mesiacmi povolilo usadiť sa tam. Táto lehota dvanástich mesiacov sa zrušuje, ak manželstvo alebo registrované partnerstvo existovalo už pred príchodom nasledovaného cudzinca do Belgického kráľovstva, alebo ak majú spoločné maloleté dieťa, alebo ak ide o rodinných príslušníkov cudzinca, ktorému bolo priznané postavenie utečenca alebo o osobu, ktorej sa poskytuje doplnková ochrana:

– jeho manžel/manželka, alebo cudzinec, s ktorým žije v registrovanom partnerstve považovanom v Belgicku za rovnocenné s manželstvom a ktorý(-á) prichádza, aby žil(-a) spolu s ňou/ním, za predpokladu, že obe dotknuté osoby sú staršie ako dvadsaťjeden rokov. Tento minimálny vek sa však znižuje na osemnásť rokov v prípade, že manželstvo alebo registrované partnerstvo, v závislosti od prípadu, existovalo už pred príchodom nasledovaného cudzinca do Belgického kráľovstva;

– ich deti, ktoré prichádzajú, aby žili spolu s nimi pred dovŕšením veku osemnásť rokov a sú slobodné;

– deti nasledovaného cudzinca, jeho manžela/manželky alebo registrovaného partnera/partnerky uvedeného v prvej zarážke, ktoré prichádzajú žiť spolu s nimi pred dovŕšením veku osemnásť rokov a sú slobodné, pokiaľ nasledovaný cudzinec, jeho manžel/manželka alebo registrovaný partner/partnerka má právo osobnej starostlivosti o deti a tie sú na ňom/nej závislé, pod podmienkou, že nositeľ práva osobnej starostlivosti dal na to svoj súhlas“.

17. Sporné rozhodnutie o zamietnutí víza sa zakladá na článku 10c ods. 3 toho istého zákona, ktorý stanovuje, v znení uplatniteľnom v prejednávanej veci, že „minister alebo osoba ním poverená sa môže rozhodnúť zamietnuť cudzincovi žiadosť o povolenie na pobyt na viac ako tri mesiace, ... alebo ak cudzinec... predložil nepravdivé alebo zavádzajúce informácie alebo falošné alebo pozmenené

dokumenty alebo spáchal podvod alebo využil iné nezákonné prostriedky majúce rozhodujúci vplyv na to, aby získal toto povolenie na pobyt...“.

18. Pokiaľ ide o záujem na konaní pred Conseil du contentieux des étrangers (Rada pre cudzinecké spory), článok 39/56 toho istého zákona stanovuje, že „žaloby uvedené v článku 39/2 môže podať na Radu pre cudzinecké spory cudzinec, ktorý preukáže, že bol poškodený alebo ktorý preukáže svoj záujem na konaní“.

O druhej časti kasačného dôvodu

19. Záujem na konaní uvedený v článku 39/56 zákona z 15. decembra 1980 musí existovať v čase podania žalôb a musí pretrvávať až vynesenia rozsudku.

Pravidlá týkajúce sa prípustnosti žaloby vrátane záujmu na konaní patria do oblasti verejného poriadku. Kasačný dôvod založený na ustanovení týkajúcom sa verejného poriadku možno však účinne uplatniť len vtedy, keď skutkové okolnosti potrebné na jeho posúdenie boli podporené tvrdeniami týkajúcimi sa danej otázky, uvedenými pred správnym súdom, a tento súd ich skonštatoval alebo vyplývajú z písomností, ktoré môže Conseil d'État (Štátna rada) zohľadniť.

V prejednávanej veci rozsudok spresňuje, a v tomto ohľade nie je spochybňovaný, že otázka záujmu na žalobe bola navrhovateľovi položená na pojednávaní a že pokiaľ ide o zachovanie jeho záujmu na žalobe, navrhovateľ sa „obmedzil“ na to, že „sa v tejto súvislosti odvolával na posúdenie Radou“. Žiadna zo skutočností, ako sú morálny záujem alebo záujem na priznaní príbuzenského vzťahu navrhovateľa, uvedené v druhej časti kasačného dôvodu uplatneného s cieľom dosiahnuť uznanie skutočností, že záujem na návrhu na odklad výkonu a na žalobe o neplatnosť pretrváva, neboli pred súdom rozhodujúcim o veciach týkajúcich sa prekročenia právomoci uvedené.

Druhá časť jediného kasačného dôvodu je neprípustná.

O prvej časti

20. K prípustnosti prvej časti dôvodu navrhovateľ právne dostatočným spôsobom uvádza, čím podľa jeho názoru napadnutý rozsudok porušil článok 10 ods. 1 pododsek 1 bod 4 a článok 39/56 vyššie uvedeného zákona z 15. decembra 1980, keď vysvetľuje, že na rozdiel od toho, ako sa rozhodlo v napadnutom rozsudku, mal naozaj záujem na žalobe o neplatnosť najmä preto, lebo „podmienky týkajúce sa veku stanovené v článku 10 zákona z 15. decembra 1980 o vstupe na územie, pobyte, usadení sa a vyhostovaní cudzincov musia byť splnené v čase podania žiadosti o povolenie na pobyt“, pričom tento bod je ďalej rozvinutý odkazmi na rozsudky Conseil du contentieux des étrangers (Rada pre cudzinecké spory), spochybnením rozsudku Conseil d'État (Štátna rada) z 18. októbra 2016, ktorá rozhodla opak a úvahami o článku 4 ods. 1 písm. c) vyššie uvedenej smernice 2003/86/ES transponovanej článkom 10 ods. 1 pododsek 1 bodom 4 zákona z 15. decembra 1980 a o dvoch rozsudkoch Súdneho dvora Európskej únie týkajúcich sa problematiky zlúčenia rodiny.

21. Na druhej strane, okolnosť, že navrhovateľ, ktorého vyzval súd pre veci týkajúce sa prekročenia právomoci, aby sa vyjadril k svojmu záujmu na návrhu a žalobe, sa obmedzil na to, „že sa odvolal na posúdenie Radou“, neznamená, že nemôže uplatniť kasačný dôvod založený na porušení pojmu záujem na návrhu a žalobe, ktorý patrí do oblasti verejného poriadku, napadnutým rozsudkom, lebo Conseil d'État (Štátnej rade) prináleží overiť, či napadnutý rozsudok tým, že sa ním rozhodlo, že žaloba je neprípustná z dôvodu nedostatku záujmu, porušuje pojem záujem uvedený v článku 39/56 vyššie uvedeného zákona z 15. decembra 1980 a že pritom svoje posúdenie nenahrádza posúdením súdu rozhodujúcim o sporoch týkajúcich sa prekročenia právomoci, ale posudzuje zákonnosť napadnutého rozsudku.

Z týchto hľadísk je žalobný dôvod vo svojej prvej časti prípustný.

22. Podľa článku 10 ods. pododseku 1 bodu 4 zákona z 15. decembra 1980 sa právo na pobyt dlhší ako tri mesiace prizná nasledujúcim rodinným príslušníkom cudzinca, ktorému sa umožnilo alebo povolil zdržiavať sa v Belgickom kráľovstve neobmedzený čas: „ich deťom, ktoré prídu žiť spolu s nimi pred dovŕšením veku osemnásť rokov a sú slobodné“. Okrem toho podľa článku 12a ods. 1 toho istého zákona „cudzinec, ktorý vyhlási, že sa nachádza v niektorej zo situácií uvedených v článku 10, musí podať žiadosť zástupcovi belgického diplomatického alebo konzulárneho úradu príslušnému pre miesto jeho bydliska alebo pobytu v zahraničí“ a odsek 2 pododsek 3 toho istého článku, v znení uplatniteľnom v čase prijatia pôvodne napadnutého správneho aktu, stanovuje, že správny orgán musí v zásade vydať rozhodnutie „do šiestich mesiacov po dátume podania žiadosti“.
23. Článok 10 ods. 1 pododsek 1 bod 4 zákona z 15. decembra 1980 teda priznáva právo na zlúčenie rodiny cudzincovi, ktorý spĺňa podmienky stanovené týmto ustanovením.

Na účel rozhodnutia o prvej časti kasačného dôvodu treba určiť, aké sú požiadavky práva Únie, konkrétne vyššie uvedenej smernice Rady 2003/86/ES z 22. septembra 2003.

Článok 4 tejto smernice predovšetkým stanovuje:

„1. Členské štáty povolia vstup a pobyt podľa tejto smernice a za predpokladu splnenia podmienok ustanovených v kapitole IV, ako aj článku 16, týmto rodinným príslušníkom:

- a) manželskému partnerovi garanta;
- b) maloletým deťom garanta a jeho manželského partnera vrátane osvojených detí v súlade s rozhodnutím, ktoré prijal príslušný orgán v príslušnom členskom štáte, alebo s rozhodnutím, ktoré je automaticky vykonateľné vďaka medzinárodným záväzkom tohto členského štátu, alebo ktoré sa musí uznať v súlade s medzinárodnými záväzkami;

c) maloletým deťom vrátane osvojených detí garanta, keď sú v jeho starostlivosti a sú od neho závislé. Členské štáty môžu povoliť zlúčenie detí, ktorých starostlivosť je zdieľaná za predpokladu, že druhá strana podieľajúca sa na starostlivosti dala svoj súhlas;

d) maloletým deťom vrátane osvojených detí manželského partnera, keď sú v starostlivosti manželského partnera a sú od neho závislé. Členské štáty môžu povoliť zlúčenie detí, ktorých starostlivosť je zdieľaná za predpokladu, že druhá strana podieľajúca sa na starostlivosti dala svoj súhlas.

Maloleté deti uvedené v tomto článku musia byť mladšie, ako je vek plnoletosti ustanovený právom príslušného členského štátu a nesmú byť v manželskom zväzku.

...“.

Pokiaľ ide v už citovanom rozsudku z 12. apríla 2018, vo veci *A a S/Holandsko* (C-550/16), o otázku, ku ktorému dňu treba posúdiť vek utečenca na to, aby sa mohol považovať za „maloletého“ a mohlo mu vzniknúť právo na zlúčenie podľa článku 10 ods. 3 písm. a) smernice 2003/86/ES, Súdny dvor Európskej únie rozhodol, že „článok 2 veta prvá písm. f) smernice Rady 2003/86/ES z 22. septembra 2003 o práve na zlúčenie rodiny, v spojení s článkom 10 ods. 3 písm. a) tejto smernice, sa má vykladať v tom zmysle, že za „maloletého“ v zmysle tohto ustanovenia treba považovať štátneho príslušníka tretej krajiny alebo osobu bez štátnej príslušnosti, ktorý je mladší ako 18 rokov v čase príchodu na územie členského štátu a podania žiadosti o azyl v tomto štáte, avšak v priebehu konania dovíši plnoletosť a následne sa mu prizná postavenie utečenca“.

24. Prejednávaná vec nie je analogická so sporom vo veci samej, v ktorej bolo vydané uvedené rozhodnutie Súdneho dvora, najmä preto, lebo v nej nejde o zlúčenie rodiny maloletého, ktorému bolo priznané postavenie utečenca, a preto, lebo v prejednáwanej veci je stanovená určitá lehota na prijatie rozhodnutia, takže právo na zlúčenie rodiny nezávisí od „nižšej či vyššej rýchlosti rozhodovania o žiadosti...“ (bod 55). [omissis]

Z TÝCHTO DÔVODOV

CONSEIL D'ÉTAT (Štátna rada, Belgicko)

Článok 1.

Zastavuje konanie.

Článok 2.

Na základe článku 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie podáva na Súdny dvor Európskej únie návrh na začatie prejudiciálneho konania o tejto prejudiciálnej otázke:

„Má sa článok 4 ods. 1 písm. c) smernice Rady 2003/86/ES z 22. septembra 2003 o práve na zlúčenie rodiny, prípadne v spojení s jej článkom 16 ods. 1, vykladať tak, že na to, aby sa štátni príslušníci tretích krajín mohli považovať za „maloleté deti“ v zmysle tohto ustanovenia, musia byť „maloletí“ nielen v čase podania žiadosti o povolenie na pobyt, ale aj v čase, keď správny orgán prijíma rozhodnutie *in fine* o tejto žiadosti?“

[*omissis*]

[*omissis*]

PRACOVNÝ DOKUMENT